

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2023

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Trăirea credinței în familia Sfintei Tereza...

**poate ne inspiră
și pe noi...**

Este fără îndoială important să trăim într-un mediu în care iubirea este larg răspândită, astfel încât să poată fi gustată în felurile forme și chipuri pe care le asumă.

În familia Martin - familia Sfintei Tereza a Pruncului Isus - exista o mi-
lostivire plină de grijă în toate gesturile,
cuvintele, atenționările, obiceiurile; era
o familie unde Dumnezeu era iubit ca o
Persoană vie, o Persoană dragă și pre-
zentă.

Duminica, pentru creștini, este de
bună seamă ziua odihnei și a rugăciunii;
ea reprezintă, așa cum spun teologii,
„zeciuiala timpului” pe care credinciosul o oferă Domnului și Dum-

nezeului său. Ar trebui, așadar, prin natura sa, să fie ziua când suntem cel mai aproape de cel Veșnic, iar „plinirea” ei – pentru a inaugura o nouă serie de „zile de lucru” – ar trebui să se producă cel puțin cu un suspin de dorință îndreptat către ziua cea din urmă și definitivă.

Faptul că noi, creștinii, percepem toate acestea, cel puțin apropiindu-ne de templul lui Dumnezeu (biserica) și de Euharistie, nu e puțin lucru. Faptul că le percepem în atmosfera și în riturile casei noastre este un dar care depinde de sensibilitatea comună a tuturor membrilor familiei.

Duioșia catolică: să sfințești casa precum biserica. Charles Peguy, poet și

filosof francez, spunea că „esența catolicismului este duișoia”. Nu este vorba despre o înduioșare sentimentală, natura ei de fond constă în aceea că **între „casă” și „biserică” (și putem extinde perspectiva incluzând lumea întreagă) există, ca să spunem așa, o continuitate a locuirii, astfel încât biserica să ne pară familiară, casa să ne pară eclezială, iar lumea, plină de prezența lui Dumnezeu.**

Este logic că toate acestea ar putea deveni apăsătoare și plictisitoare, dacă prin logică înțelegem ușurința incredibilă cu care adulții sunt primii care devin dezinteresați și delăsători în ceea ce continuă să facă din obișnuință.

Familia Sfintei Tereza nu ar fi putut lăsa să treacă o sărbătoare fără să-i explice celei mai mici dintre surori de ce era celebrată și în ce consta. Ce sens ar avea recurența unei sărbători dacă nu era iubit evenimentul sărbătorit cu acel prilej?

Detășarea atâtor adolescenți de orice practică religioasă – în fața căreia mulți părinți creștini se simt duros de neputincioși – își are originea în această lipsă de preocupare, chiar în mediul familial, de a transmite cu grijă cunoașterea, gustul și frumusețea misterelor și a sărbătorilor care sunt celebrate în Biserică.

„Știați să-mi explici atât de bine, Maică dragă (așa îi spune Tereza Paulinei, sora mai mare), toate misterele ascunse în celebrarea sărbătorilor, încât pentru mine deveneau zile cerești?”

Sau, cu altă ocazie, Tereza își exprima temerea că Dumnezeu nu acordă o glorie egală în ceruri tuturor aleșilor și că nu erau toți fericiți. Atunci, Pauline îi explică în felul următor: „...mi-a spus să iau paharul cel mare al tatei și să pun alături degetarul meu mic, apoi

să le umplu cu apă; apoi m-a întrebat care din două era mai plin. I-am spus că erau la fel de pline, și unul și celălalt, că era cu neputință să mai adaugi apă. Maica mea scumpă m-a ajutat astfel să înțeleg că **în Ceruri, Bunul Dumnezeu dăruiește aleșilor săi atâta slavă cât pot ei cuprinde și astfel cel din urmă nu era cu nimic mai prejos decât cel dintâi. Astfel, aduceai la nivelul meu tainele cele mai sublime; știai Maică, să dăruiești inimii mele hrana de care avea nevoie...”**

La fel ca și Isus, Maria nu este pentru familia Martin o simplă și vagă devoțiune. Este o persoană: poate vorbi, se poate face auzită, poate zâmbi. Deja Tereza știa toate acestea de la mama ei. Și toți membrii familiei erau încredințați de asta. Dacă Tereza striga fără întrerupere „Mamă”, la fel striga și întreaga familie către Sfânta Fecioară.

Să-i pregătim un lăcaș plăcut bunului Isus, să-i facem un tabernacol în inima noastră, unde să-și poată afla odihna. Trebuie mai întâi să o lărgim, adică să eliminăm din inimă orice nu este pe plac micului Isus, iar apoi să culegem cât mai multe flori putem, adică fapte bune, pentru a ne împodobi inima și a ne împodobi tabernacolul cu flori; cu cât vor fi mai multe cu atât va fi mai de preț.

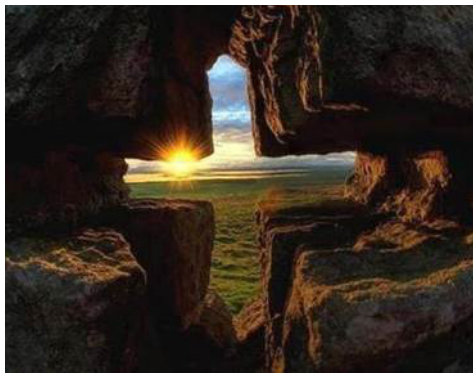
Timpul pe care-l avem în viața aceasta pentru a-L iubi pe Isus este atât de scurt încât diavolul încearcă să ne facă să-l risipim în trude inutile, tocmai pentru a ne lipsi de El. În primul rând, diavolul încearcă să-L lipsească pe Isus de „tabernacolele vieții”, însă concluzia Terezei va fi aceasta: „Este cu neputință ca o inimă, care își află odihna doar văzând tabernacolul, să-și aducă ofense lui Isus în asemenea măsură încât să nu-L poată primi”.

Sora mai mare, Pauline, îi scrie Terezei în ianuarie 1883: „**În fiecare zi trebuie să-i oferi bunului Isus un frumos buchet de fapte virtuozose.** Doresc mai cu seamă să-ți culegi florile în frumoasa grădină a blândeții, gândindu-mă la micile tale neînțelegeri cu Celine...Și apoi va trebui să te rogi mult bunului Dumnezeu și Sfintei Fecioare. **Florile ce înfloresc în grădina rugăciunii sunt foarte frumoase și parfumate**”.

Când Tereza era pe patul de moarte, una dintre surorile ei a întrebat-o: „Ți s-a întâmplat să-i refuzi ceva bunului Dumnezeu?, iar ea a răspuns: «Nu-mi amintesc să o fi făcut vreodată. Deja când eram foarte mică, la vârsta de 3 ani, am început să nu mă mai împotrivesc la nimic din ceea ce îmi cerea bunul Dumnezeu.» Rareori putem auzi un astfel de răspuns, chiar și în mănaștirile noastre carmelitane!”.

Desigur, toți suntem slabi, admit acest lucru, însă Domnul Dumnezeu pune la dispoziția noastră mijloace multe, prin care, dacă vrem, putem să facem mult. Fără ele însă nu va fi posibil să fim fideli față de vocația noastră creștină. Să luăm cazul unui creștin care recunoaște că trebuie să fie temperat, să ia exemplul de comportament sobru și sfânt, dar care apoi refuză orice mortificare, nu postește, nu se roagă, îi plac

conversațiile și familiaritățile periculoase: oare cum va putea aceasta să fie la înălțimea chemării sale de creștin?

Ca o concluzie la cele de mai sus, inspirate din felul în care familia Sfintei Tereza a Pruncului Isus înțelegea să trăiască credința și să-i ajute și pe cei mai mici să crească în credință, vă propun un îndemn ce aparține unui alt mare sfânt - Carol Borromeu, care îi îndemna pe cei din jur ca „**Toate faptele voastre să fie făcute în caritate...; astfel, vom avea puterea să-l formăm pe Cristos în noi și în alții**” și pe care Biserica l-a comemorat pe data de 4 noiembrie. Să primim cu interes îndemnurile acestui sfânt și să încercăm să le facem loc în viața noastră de credință: „**Vrei să te învăț cum să mărești mai mult participarea ta interioară la celebrarea comunitară, cum să faci mai plăcută lui Dumnezeu lauda ta și cum să înaintezi în sfințenie? Ascultă ceea ce îți spun. Dacă deja s-a aprins în tine vreo scânteie a iubirii divine, nu o alunga, nu o expune în fața vântului. Ține închisă vatra inimii tale, pentru ca să nu se răcească și să nu piardă căldura. Adică, alungă cât poți ceea ce-ți distrage atenția. Rămâi recules cu Dumnezeu, evită vorbările nefolositoare**”.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

De cealaltă parte a porții

Un om bolnav merge la medicul său și, în timp ce se despărțea de el, îi spune:

- Doctore, mi-e teamă de moarte. Spuneți-mi, ce este de partea cealaltă?

Medicul îl întrebă:

- De ce vă este teamă? Nu mi-ați spus că sunteți creștin?

Pacientul îi replică pe un ton neîncrezător:

- Da, dar mi-e teamă de ceea ce mi se poate întâmpla.

Medicul avea mâna pe clanța ușii de la cabinet. De cealaltă parte se auzeau zgomote de zgârieturi și scâncete. Deschizând ușa, un câțel intră în gra-

bă în încăpere și sare pe doctor cu o manifestare evidentă de bucurie. Întorcându-se către pacient, medicul îi spuse:

- L-ați observat pe câinele meu? Niciodată până acum nu a mai fost în această încăpere. El nu știa ce se află aici înăuntru. Știa doar că stăpânul său se află aici și, când s-a deschis ușa, a sărit înăuntru fără niciun fel de teamă. Știi foarte puține despre ceea ce există dincolo de moarte. Însă știi bine un lucru: știi că Tatăl meu, Dumnezeu, se află acolo și este suficient pentru mine.

Știi foarte puține despre ceea ce se petrece după moarte. Însă știi că Tatăl meu, Dumnezeu, mă așteaptă. Iar aceasta îmi este de ajuns.

Nu mă pot încrede în mine, însă pot și trebuie să mă încred în El.

„Ce lucru extraordinar! Când cineva drag nouă moare și se întoarce la Dumnezeu, el ne poartă în inima sa. Eu sunt în Dumnezeu prin inima celor care mă iubeau și care în acest moment au ajuns deja să se cufunde în inima lui Dumnezeu. Un pic din noi este deja în cer! Când vom muri nu vom merge într-un loc complet necunoscut, străin, pentru că o părticică din noi este deja în Dumnezeu. Ne vom întâlni cu toții în cer! Iubirea pe care o trăim nu moare niciodată! Iubirea nu moare! Iubirea se transformă! Să iubești înseamnă să crezi că celălalt nu va muri. Niciodată!”

(La cura dei traumi della morte, Leo Tarcisio Goncalves Pereira)